

מדינת ישראל
משרד הממשלה

משרד

מס' 21/5 פי

3/12/97
ישיבת הוועדה - סדרה ב - פרוטוקול מיום
פגישה

תיק מס' 21/5 פי

מחלקה

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הוועדה - סדרה ב - פרוטוקול מיום
מזהה פניי: 9753/5-ג

מזהה פריט: 000e0c9
כתובת: 2-109-3-6-8

תאריך הדפסה: 11/07/2016

ועדת הקירה ממלכתית בענין מרשת
העלום של ילדים מבין עולי תימן
בשנים 1950-1955

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

היו"ר: טוב, תודה רבה, תשבו פה ונחזיר לכם.

גב' הדיה פנחס: בבקשה תודה.

עדותם של גב' שרה וגב' צביה - תיק 69/97

היו"ר: נעה זו מי?

גב' שרה: לא, אני נורא מצטערת נועה לא נמצאת כאן נועה מטפלת בעניין, אנחנו אחיות של שתי בנות שנעלמו.

כ.ה. קובל: אתם יהודית ורות?

גב' צביה: יהודית ורות.

גב' שרה: כן. ונועה פשוט לא יכלה להגיע היום, אז היא -

כ.ה. קובל: נועה היא גם אחות שלכם?

גב' שרה: לא, לא, היא בת אחי.

דוד מימון: רגע, אז מי מעידות?

גב' שרה: אחיות, שרל'ה וצביה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

היו"ר: אבל שתיכן תמסרו עדות?

גב' צביה: מה שאנחנו זכור לנו.

היו"ר: אחת מכם תתן עדות ואם היא לא זוכרת אז את תלחשי, השניה.

ואם יהיה צורך בסוף אז נשמע את השניה גם. אז מי-

גב' שרה: אני אתן.

דוד מימון: שרה וצביה מה המשפחה?

גב' צביה: עכשיו עידן, אבל קודם זארה.

כ.ה. קובל: לא מה שם משפחתך את?

גב' שרה: זארב.

כ.ה. קובל: שרה זארב וצביה?

גב' צביה: עידן.

דוד מימון: ואתם אחיות של יהודית?

גב' שרה: ורותי, כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

דוד מימון: ורות. אז רק לפני זה, תגידו לי את שם ההורים של יהודית.

גב' שרה: זארב סאלם וגרסה, אבסה.

דוד מימון: ההורים איך?

כ.ה. קובל: גארסה וסאלם זארב.

גב' שרה: זארב כן.

היו"ר: אני רוצה רק להזכיר שעליכם לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.

כ.ה. קובל: מספר התיק 69/97.

היו"ר: עכשיו ההתחלה של הפניה זה שלמשפחת זארב ממושב ינון נעלמו שתי ילדות.

גב' שרה: נכון.

היו"ר: אז בבקשה תספרי לנו את כל הפרטים בקשר להעלמות הבנות, כפי שהם ידועים לך, אפילו אם זה משמיעה, כלומר אני לא יודע, את לא נראית לי כאילו שכבר היית בעולם אז,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

גב' שרה: אני הייתי.

היו"ר: אבל בטח עוד לא ידעת מה שנעשה.

גב' שרה: נכון.

היו"ר: אז בבקשה.

דוד מימון: לפני זה מתי עלו ההורים?

גב' שרה: '49.

דוד מימון: לאן הביאו אותם, כשקרה המקרה איפה גרתם?

גב' שרה: לראש העין.

היו"ר: זה מתימן כן?

גב' שרה: כן.

היו"ר: עלו מתימן.

כ.ה. קובל: ומי עלה עם ההורים? מי היה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

גב' שרה: אנחנו, היינו שלוש בנות ובן ויהודית שנולדה בדרך ורותי
 נולדה בארץ.

כ.ה. קובל: אז הגע, כשהורים הגיעו -

גב' שרה: היינו חמש בנות, זאת אומרת ארבע בנות ובן.

כ.ה. קובל: ההורים עלו עם חמישה ילדים.

גב' שרה: כן.

דוד מימון: שכולל יהודית ורות.

גב' שרה: לא, רות לא.

כ.ה. קובל: רות נולדה בארץ.

דוד מימון: לא תאומות?

גב' שרה: לא. רות נולדה בארץ.

דוד מימון: יהודית נולדה בתימן עוד?

גב' שרה: בדרך.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

דוד מימון: בדרך מאיפה?

גב' שרה: בדרך לארץ, אני לא יודעת.

דוד מימון: מה זה בדרך? במטוס?

גב' שרה: לא, לא במטוס, הם -

דוד מימון: את אומרת שהם נולדו בתימן.

גב' שרה: כן, בתימן, כן.

כ.ה. קובל: יהודית נולדה בתימן.

דוד מימון: לא, כי זה חשוב מבחינת תעודת הזהות.

כ.ה. קובל: ורותי נולדה בארץ?

גב' שרה: כן.

דוד מימון: בדיוק. בדרך מהצפון אתם חידנים בטח.

גב' שרה: בארדים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

דוד מימון: אותו דבר. בדרך משם לעאדל היא נולדה, רות.

גב' שרה: נכון.

גב' צביה: יהודית, יהודית.

דוד מימון: ורות כבר נולדה פה.

דוד מימון: ברור.

כ.ה. קובל: טוב, אז ההורים הגיעו עם חמישה ילדים ביניהם יהודית.

גב' שרה: כן.

כ.ה. קובל: והוערו לראש העין.

גב' שרה: כן.

כ.ה. קובל: ושם כמה זמן הייתם בראש העין?

גב' שרה: אני לא זוכרת בדיוק, אני אגיד רק מה שאני יודעת, כי אני יודעת שאמא שלי היתה חולה, איזה תקופה מסויימת היתה חולה וגרנו בראש העין והכניסו אותה לבית חולים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

כ.ה. קובל: אנחנו מדברים על התקופה לפני לידתה של רות או אחרי?

גב' שרה: זה אחרי לידתה של רות.

כ.ה. קובל: אז קודם כל בראש העין רות נולדה.

גב' שרה: כן. ומה שאני זוכרת זה -

כ.ה. קובל: שהאמא חלתה.

גב' שרה: שהאמא חלתה ואשפזו אותה בבית חולים והיינו הולכים לבקר את שתי האחיות שלנו, היינו הולכים לבית חולים והיו אומרים יו כמה ילדים אתם, כמה המשפחה גדולה.

דוד מימון: למה לבית חולים, היא חלתה?

גב' שרה: האמא,

כ.ה. קובל: אז הייתם הולכים לבקר את האמא.

גב' שרה: היינו הולכים, כן, לבקר את האמא והיו אומרים יש לה המון ילדים, ומה שאני זוכרת אני שאני הלכתי תקופה מסויימת לבקר גם את האחיות שלי כנראה הכניסו אותה למעון. את יהודית אני לא זכרתי, אבל את רותי אני ראיתי אותה,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

הייתי מציצה דרך החלון והייתי רואה אותו בתוך לול משחקת.

כ.ה. קובל: רגע אני רוצה להבין, כשהאמא אושפצה, יהודית היתה בערך בת שנה וחצי ורותי בת ששה שבעה חודשים.

גב' שרה: נכון.

כ.ה. קובל: אז איפה היתה יהודית כשהאמא היתה בבית חולים?

גב' שרה: איתנו. אני לא זוכרת, אבל היא שמעה.

כ.ה. קובל: איתכם זה באוהל, או בצריף?

גב' צביה: באוהל, אוהל, קודם היה באוהל אחר כך עברנו לצריף.

כ.ה. קובל: ורותי איפה היתה?

גב' צביה: רותי היתה במעון לתינוקות.

כ.ה. קובל: במעון לתינוקות או בית תינוקות?

גב' צביה: בית תינוקות.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

כ.ה. קובל: והכל בראש העין, כן?

גב' צביה: כן.

דוד מימון: ומה קרה ליהודית?

גב' צביה: יהודית היא, היא היתה איתנו ופשוט היא היתה מסתובבת סביב המיטות, משחקת באוהל. נפלה ולקחו אותה לבית חולים ומשם אמרו שהיא נפטרה.

דוד מימון: רגע רגע, היא נפלה בבית.

גב' צביה: באוהל.

דוד מימון: היא שברה משהו, או -

גב' צביה: לא ראיתי כלום, אני לא -

כ.ה. קובל: מי לקח אותה?

גב' צביה: הזמינו שמה, מישהו בא לקח אותה,

דוד מימון: בנות כמה אתן הייתם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

גב' צביה: אנחנו היינו בנות שמונה, שבע.

גב' שרה: אני בת שלוש הייתי.

דוד מימון: אתן זוכרות את המקרה הזה?

גב' צביה: אני במעורפל זוכרת את זה.

גב' שרה: אני לא זוכרת.

דוד מימון: כן, ולקחו אותה עם אמבולנס לבית חולים.

גב' צביה: כן.

כ.ה. קובל: איזה בית חולים?

גב' צביה: בראש העין.

היו"ר: זה בית חולים של המחנה?

גב' צביה: של המחנה, כן.

היו"ר: זה בראש העין.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

גב' צביה: כן,

דוד מימון: היה שם בית חולים הדסה, נכון. היה סניף של בית חולים
 הדסה.

גב' צביה: יכול להיות, אני לא זוכרת. יכול להיות.

כ.ה. קובל: טוב, אז לקחו אותה לבית חולים שם בראש העין ו-?

גב' צביה: וזהו, משם לא ראינו אותה יותר.

כ.ה. קובל: מישהו הלך לבקר אותה בבית חולים ואמרו שהיא לא נמצא
 שם?

גב' צביה: להגיד לך את האמת, אנחנו לא הלכנו כי אמא היתה חולה
 והרבה לא ביקרנו אותה שם.

דוד מימון: ההורים עוד חיים?

כ.ה. קובל: פעם אחת ביקרת או בכלל לא?

גב' שרה: אני רוצה להגיד משהו.

גב' צביה: רגע, פעם אחת ביקרנו, כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

דוד מימון: ההורים עוד חיים?

גב' צביה: לא, האמא לא, האבא כן חי.

דוד מימון: ולא שאלתם את האמא אם ביקרו את הילדה?

גב' צביה: אמא חולה היתה, עשתה ניתוח והיתה חולה מאוד.

כ.ה. קובל: והאבא לא היה הולך לראות אותה, את יהודית?

גב' צביה: אבא הלך פעם פעמיים וזהו, הוא כל הזמן היה עם האמא,
 הוא לא יכל -

כ.ה. קובל: אז מתי פעם ראשונה נודע לכם שעקבותיה של יהודית
 אבדו?

גב' צביה: אמרו לאבא, אמרו לו היא מתה, זהו.

כ.ה. קובל: מתי אמרו לו? אחרי כמה זמן שיהודית היתה בבית חולים?

גב' צביה: אני לא זוכרת בדיוק, אני לא יכולה להגיד לך, חודשיים,
 שלושה חודשים, לא זוכרת. כי אני גם בעצמי הייתי, היינו
 ילדות קטנות.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

כ.ה. קובל: נכון, שתיכן הייתם ילדות.

דוד מימון: ומה קרה עם רות?

גב' צביה: רות אני זוכרת אותה שהיא כל הזמן הלכנו, כמעט כל יום לבקר אותה. היתה ב-

דוד מימון: מה היה? למה לבקר? מה היה עם רות? גם היא נפלה?

גב' צביה: לא, היא לא נפלה. היא היתה, לקחו אותה, ראו שיש משפחה גדולה עם הרבה ואמא היתה בבית חולים, אז אמרו הם יקחו אותה למעון.

דוד מימון: היא כבר היתה בת שנה וחצי.

גב' צביה: לא, זה יהודית שנה וחצי, רותי היתה קטנה.

כ.ה. קובל: רותי היתה בת חצי שנה.

דוד מימון: כן, חצי שנה, מה קרה איתה?

גב' צביה: אז איך שהכניסו את אמא לבית חולים לקחו את רותי לבית תינוקות שם.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

כ.ה. קובל: כן.

גב' צביה: היא לא היתה חולה בכלל.

דוד מימון: בשביל להקל על המשפחה.

גב' צביה: כן, כי לא היה מי שיטפל וזהו.

היו"ר: כאשר האמא חזרה לא מצאה אותה.

גב' צביה: כן.

גב' שרה: אפשר להוסיף עוד משהו?

כ.ה. קובל: אתם הייתם הולכות לבקר את רותי?

גב' צביה: אנחנו היינו מבקרים אותה דרך החלון, ממש המיטה שלה היתה,

כ.ה. קובל: כמה זמן ביקרתם אותה?

גב' צביה: חודשיים, שלושה חודשים עד כמה שאני זוכרת.

כ.ה. קובל: ואחר כך?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

גב' צביה: אחר כך הודיעו לנו יום אחד שהיא היתה חולה והיא נפטרה וזהו.

גב' שרה: לא, אבל יש לג- משהו להוסיף אם אפשר. . .

היו"ר: רגע, מה שמך?

גב' צביה: צביה.

גב' שרה: יש לי משהו להוסיף שאחות של אבא היא היתה הולכת לעבודה והיתה עוברת ליד המעון לילדים, והיא היתה עוברת כל יום ורואה אותה. אז באותו יום היא עברה בבוקר ראתה אותה ואחרי צהריים עברה ולא ראתה אותה. אז היא שאלה שם איפה התינוקות שהיתה פה? אז אמרו לה שהיא מתה.

דוד מימון: ואתם יודעים שהועדה הקודמת חקרה את העניין שלכם, הודיעו לכם משהו? אתם יודעות?

גב' צביה: אני דיברתי איתו עם מישהו, לאון, לא יודעת איך קוראים לו. מישהו מועדת שלגי, הוא התקשר אלי הביתה ושאל אותי,

דוד מימון: לא, לא, אני מדבר לפני כמה שנים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

גב' צביה: לא.

גב' שרה: נועה טיפלה בכל העניין. -

דוד מימון: נעה היא הנכדה?

כ.ה. קובל: היא בת האח של אחיך?

גב' שרה: היא בת של האח. הבת של האח שלי.

כ.ה. קובל: אתם צריכות למסור במזכירות את הכתובת שלכם.

דוד מימון: כי אנחנו בדקנו את הרישומים מהועדה הקודמת שהיתה לפני כמה שנים ולפי הועדה יש פירוט בדיוק,

גב' שרה: יש לי עוד משהו להוסיף שזה -

דוד מימון: רק רגע את לא שמעת אותי.

גב' שרה: סליחה.

דוד מימון: אתם קיבלתם איזה הודעה מאותה ועדה?

גב' שרה: לא.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

דוד מימון: לא קיבלתם הודעה בכתב?

גב' שרה: כלום.

דוד מימון: כי לפי הפרטים שלהם, מה שהם כתבו שאחת נפטרה בבית
תינוקות יהודית, עוידה קראו לה.

גב' שרה: כן, עוידה נכון.

דוד מימון: כתוב עוידה נפטרה בראש העין ב- 22.2.50 ונקברה בפתח
תקוה, יש תעודת פטירה ורשיון קבורה וכל הדברים האלה.
ואילו רות היא נפטרה בבית חולים תל השומר, כך כתוב שם,
ב-20.10.52, לא קיבלתם הודעות?

גב' צביה: שום הודעות.

גב' שרה: אני רק רוצה להוסיף משהו.

דוד מימון: כן, מה רצית להוסיף?

גב' שרה: קיבלנו מכתב גיוס לרותי.

דוד מימון: קיבלתם צו גיוס?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

גב' צביה: קיבלנו.

כ.ה. קובל: מתי האמא יצאה מבית החולים?

גב' שרה: זה לקח לה הרבה זמן.

גב' צביה: הרבה זמן, אנחנו -

כ.ה. קובל: שנים או -

גב' שרה: לפחות שמונה חודשים היא היתה, עברה ניתוחים שם.

דוד מימון: תגידו ואין לכם שום מסמך, אולי לנועה יש?

גב' שרה: מה?

דוד מימון: מסמך?

גב' שרה: אני לא יודעת, אנחנו היינו כל כך -

דוד מימון: תעודת זהות, מספר תעודת זהות, תעודה אחרת?

גב' שרה: לא.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

דוד מימון: צו הגיוס, אין לכם כלום.

גב' צביה: צו גיוס, אבא לקח אותו והוא גם מבוגר, הוא לא יודע
איפה הוא שם אותו בכלל.

דוד מימון: נועה היא בת אחיך?

גב' צביה: כן.

דוד מימון: אז איך המשפחה שלה זאבי? היא נשואה כבר?

גב' שרה: כן.

כ.ה. קובל: לא, היא וכסלר לא?

גב' צביה: היא וכסלר, אבל היא עיברתה אותו לזאבי.

כ.ה. קובל: היא התחתנה עם וכסלר.

דוד מימון: עכשיו זה ברור. אין לכם שום, אולי אצלה יש, אצל נועה
איזה מסמך?

גב' צביה: לא, אני לא מאמינה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 3 בדצמבר 1997

גב' שרה: היא היתה מוסרת לנו.

דוד מימון: בכל אופן אם תמצאו מספר תעודה או איזשהו מסמך תעבירו אלינו לפי מספר התיק הזה, בסדר?

היו"ר: בהזמנה מספר התיק.

דוד מימון: יש לכם בהזמנה את מספר התיק, כדי שנדע לאן לשייך את זה, אבל תבדקו איתה.

כ.ה. קובל: מאיזה מקום בארץ אתן?

גב' צביה: עכשיו? אני בגדרה והיא בתל אביב.

היו"ר: תודה רבה לכם.

גב' צביה: תודה.

עדותה של הגב' שרינה מנטין - תיק 153/97

היו"ר: העדה הבאה היא הגברת שרינה,

כ.ה. קובל: סליחה אי אפשר ככה לעשות פה איזה ישיבה כזאת.

היו"ר: העדה הבאה היא הגברת שרינה מנטין בתיק 153/97 ואני מזכיר לך גברת מנטין שאת צריכה לאמר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.